

# Η πραγματική ιστορία πίσω από «το Κάστρο της Αγνότητας» και τον «Κυνόδοντα»



**Ο Ραφαέλ Περέ Ερνάντεθ και η οικογένειά του.**

Κάποιος που έχει δει και τις δύο ταινίες θα μπορούσε να θεωρήσει, από τη βασική πλοκή και τους κύριους χαρακτήρες, ότι ο «Κυνόδοντας» του Γιώργου Λάνθιμου είναι ένα «ριμέικ» του «Το Κάστρο της Αγνότητας» του Αρτούρο Ριστάιν που γυρίστηκε πριν από 38 χρόνια. Αυτό είναι κάτι που συμβαίνει στον κινηματογράφο και σε καμμία περίπτωση δεν αναιρεί την ξεχωριστή αξία των δύο ταινιών.

Αυτό, όμως, που είναι πράγματι ιδιαίτερο και μοναδικό είναι η πραγματική ιστορία της οικογένειας που ενέπνευσε τους δύο δημιουργούς. Η πραγματική ιστορία του Ραφαέλ Περέ Ερνάντεθ και της οικογένειας του που έγιναν η αφορμή για τις δυο ταινίες.

Ο Ραφαέλ Περέ Ερνάντεθ γεννήθηκε το 1905 στην πόλη Encarnación de Diaz της πολιτείας Jalisco στο Μεξικό. Εκεί πέρασε την παιδική ηλικία και τα νεανικά του χρόνια. Παντρεύτηκε νέος και στα 33 χώρισε. Σε σιδηροδρομικό δυστύχημα, έχασε το αριστερό του χέρι πέφτοντας από κινούμενο τρένο στο οποίο ταξίδευε σαν... λαθρεπιβάτης. Λίγο αργότερα, συνάντησε μια νεαρή γυναίκα, τη δεκαεπτάχρονη Σόνια Μαρία Ρόζα Νοέ, Βασκικής καταγωγής, που η ομορφιά της τον τύφλωσε. Σύντομα παντρεύτηκαν και μετακόμισαν στην Πόλη του Μεξικού όπου εγκαταστάθηκαν στο «Σπίτι των Καλλιεργητών»(casa de los macetones), ένα παλιό αρχοντικό ευρωπαϊκού στυλ που ήταν ουσιαστικά εγκαταλειμμένο.

Ο Ραφαέλ, επηρεασμένος από την ανάγνωση φιλοσοφικών έργων διαφόρων ιστορικών περιόδων και ρευμάτων χαρακτήριζε τον εαυτό του «ελεύθερο στοχαστή», αλλά αυτό δεν τον εμπόδιζε να ζηλεύει παράφορα την όμορφη και νεαρή ξανθιά γαλανομάτα γυναίκα του. Απαρνιόταν κάθε είδος θρησκείας και όταν γεννήθηκε η πρώτη του κόρη δεν της έδωσε χριστιανικό όνομα και την ονόμασε Indómita (Αδάμαστη) Περέ Νοέ.

Προερχόμενος από καθολική οικογένεια, αποφάσισε να διακόψει τους οικογενειακούς δεσμούς. Κράτησε επαφές μ'έναν αδελφό κι ένα θείο και τους έβλεπαν με κάποια συχνότητα. Αυτοί έγιναν νονοί των παιδιών. Αλλά σύμφωνα με τη θεωρία του για τον κόσμο, ο κόσμος ήταν μολυσμένος από τη διαφθορά, το ψέμμα και το έγκλημα. Όταν τους το έλεγε αυτοί δεν τον καταλάβαιναν. Ο Ραφαέλ αποφάσισε ότι έχουν και αυτοί διαφθαρεί και τους έκοψε κι αυτούς.

Ακόμη, για να απομακρύνουν τα παιδιά τους από κάθε πειρασμό, αποφάσισε να μην πάνε ποτέ στο σχολείο. Και να μην τα βλέπει κανείς γιατρός. Έπρεπε να ζουν στην άγρια ερημιά, μακριά από την υποτιθέμενη πρόοδο του εικοστού αιώνα.

«Το σπίτι των καλλιεργητών» έβγαζε μια περίεργη μυρωδιά που οι γείτονες δεν μπορούσαν ποτέ να συνηθίσουν. Μια βαριά μυρωδιά, όπως αυτή του θανάτου, που κατά κάποιο τρόπο ήταν μια εκτίμηση αληθινή. Ο Ραφαέλ είχε στήσει μια μικρή οικοτεχνία, που παρασκεύαζε δηλητήρια και εντομοκτόνα για αρουραίους. Είχε μια τεράστια αίθουσα στην οποία πειραματιζόταν. Επιδιδόταν στην παγίδευση και το βασανισμό των τρωκτικών, χορηγώντας τους διαφορετικές δόσεις δηλητηρίων. Περνούσε πολλές ώρες να τα κοιτάζει να πεθαίνουν απολαμβάνοντας να υποφέρουν.

Μετά την Αδάμαστη έκαναν άλλα δυο παιδιά. Αλλά οι απρόσεκτοι χειρισμοί στο εργαστήριο στοίχισαν τη ζωή στο ένα από αυτά. Αυτό το μωρό, ο Περέ Ερνάντεθ, δηλητηριάστηκε και τελικά πέθανε αφού ο Ραφαέλ αρνήθηκε να του χορηγηθεί ιατρική βοήθεια. Τον έθαψαν στον κήπο του τεράστιου ερειπωμένου αρχοντικού. Του κάλυψαν το σώμα με ασβέστη για να μην μυρίζει αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Ένα χρόνο αργότερα, άλλο ένα κορίτσι γεννήθηκε. Υπάρχει μαρτυρία ότι ο ίδιος ο Ραφαέλ είχε πειραματισθεί με μια νέα τοξική ουσία. Με σπασμούς και φοβερούς πόνους, το μωρό άρχισε να κάνει εμετούς βγάζοντας αφρούς και αίμα. Για πρώτη φορά η γυναίκα του τον απείλησε και ο Ραφαέλ αναγκάστηκε να πάει το μωρό σε γιατρό. Ήταν όμως αργά. Ο Dr Ραφαέλ Medellín είπε ότι μόλις παρέλαβε το μόλις έξι μηνών κορίτσι, αυτό ήδη πέθαινε. Ο πατέρας πήρε το σώμα και το έθαψε και αυτό στον κήπο.

Οι δολοφονίες τελείωσαν αλλά όχι και οι κακοποιήσεις. Για δεκαπέντε χρόνια, ο Ραφαέλ, συμπεριφερόταν σαν τύραννος. Έκαναν ακόμη πέντε παιδιά και τα ονόμασαν: Ελεύθερος (Libre), Κυρίαρχος (Soberano), Νικητής (Triunfador), Καλή Ζωή (Bienvivir) και Ελεύθερα Σκεπτόμενη (Librepensamiento).

Τα παιδιά μεγάλωναν σ'έναν κόσμο σκοτεινό που περιβαλλόταν από υδρορροές γεμάτες πράσινα βρωμόνερα. Η μητέρα είχε μόνο δύο πήλινα αγγεία για το

μαγείρεμα, μερικά πιάτα, τίποτε ασημένιο. Κεριά ήταν το μόνο φως τη νύχτα. Το μπάνιο ήταν μια τρύπα σ' έναν τοίχο. Ξύλινα τραπέζια χρησιμοποιούνταν για κρεβάτια.

Όταν τα παιδιά μεγάλωσαν συσκεύαζαν τα εντομοκτόνα και τα ποντικοφάρμακα που ο πατέρας τους πωλούσε στα καταστήματα του κέντρου της Πόλης του Μεξικού. Ο πατέρας απαιτούσε σεβασμό και αφοσίωση, θεωρούμενος ως ο αφέντης των παιδιών του. Ήταν αυστηρός και τα εξανάγκαζε να εργάζονται από τις 5 π.μ. μέχρι το βράδυ. Τα τάζε καθημερινά με νερό, βρώμη και φασόλια, μια φτωχή διατροφή προς όφελος της πνευματικότητας.

Τα ωράρια του φαγητού ήταν αυστηρά και, όταν η οικογένεια ξαναμαζευόταν, ο πατέρας ανάπτυσσε τις ιδέες του ενώπιον του ακροατηρίου των παιδιών του που έτρωγαν σιωπηλά χωρίς να καταλαβαίνουν τι τους λέει. Επίσης, τ'ανάγκαζε να ακούνε κλασική μουσική και να μαθαίνουν τα πάντα για κάθε κομμάτι, υπό την απειλή της τιμωρίας, αν κάνουν λάθη.

Μετά τη δουλειά, η οικογένεια συναντιόταν σ' ένα δωμάτιο και τους διάβαζε φιλοσοφικά έργα. Επίσης συζητούσαν για τον έξω κόσμο, για όλ' αυτά που συμβαίνουν έξω απ' το σπίτι στ' οποίο αυτοί ζούσαν μόνιμα κλειδωμένοι. Αυτός ο κόσμος περιγραφόταν σαν ένας κόσμος τρόμου, κακίας και βρωμιάς. Γι' αυτό, όλες οι επισκέψεις είχαν απαγορευθεί.

Στο σπίτι δεν υπήρχαν ημερολόγια ή ρολόγια, και υπήρχε μόνο ένας καθρέφτης στο κύριο υπνοδωμάτιο. Όμως, ο Ραφαέλ Περé Ερνάντεθ, δεν σεβόταν τις δικές του διδαχές, αφού όταν έβγαινε έξω για να πουλήσει τα προϊόντα του, έτρωγε σε πολυτελή εστιατόρια που σύχναζαν πόρνες.

Μια μέρα, ο Ελεύθερος Περé Νοέ, ο δεκαπεντάχρονος γιός του, τόλμησε κι ανέβηκε στο μεγαλύτερο δέντρο της αυλής. Ήταν ένα ηλιόλουστο πρωινό και ο πατέρας του είχε πάει για να πουλήσει τα τρωκτικοκτόνα. Είχε κουραστεί να εργάζεται, ήξερε ότι η άλλη πλευρά του τοίχου ήταν κάτι διαφορετικό απ' τα ερείπια του σπιτιού που ζούσαν. Σκαρφαλωμένος στο δέντρο, είδε άλλες γυναίκες εκτός απ' την αδελφή και τη μητέρα του να περπατούν στο δρόμο. Όταν κατέβηκε είπε στους αδελφούς του πώς ήταν ο δρόμος, πώς ζούσαν στον έξω κόσμο.

Το ίδιο βράδυ, ο μικρός Κυρίαρχος, από τύψεις συνείδησης, είπε στον πατέρα του τι συνέβη. Η τιμωρία ήταν υποδειγματική. Ξυλοκόπησε άγρια τον Ελεύθερο και τον κλείδωσε στο σκοτεινό και στενό χώρο που χρησιμοποιούσε για τις τιμωρίες, όπου τον άφησε για τρεις μέρες νηστικό. Κατασκόπευε την οικογένεια του μέσ' από τρύπες που άνοιγε στις πόρτες και τους τοίχους. Όταν ήταν σε άσχημη διάθεση του άρεσε να πυροβολεί στον αέρα με το καινούργιο του όπλο.

Μετά απ' αυτό, ο Ραφαέλ Περé Ερνάντεθ, αποφάσισε να πάρει τα παιδιά μαζί του στους δρόμους για να τους διδάξει την αποσύνθεση και να τους δείξει γιατί είναι

ασφαλή μες στο σπίτι. Τους οδήγησε στη La Merced, την περίφημη συνοικία της μοναξιάς, όπου οι πόρνες και οι προαγωγοί λιάζονταν στα παγκάκια. Η Αδάμαστη, ο Ελεύθερος και ο Κυρίαρχος Περé Νοέ ήταν οι πρώτοι που έκαναν αυτή τη βόλτα. Ο καθένας χωριστά με τον πατέρα σ' αυτό το οδοιπορικό που ο ίδιος το αποκαλούσε

«ταξίδι μύησης στο κακό». Απ' αυτήν την κακή εμπειρία, επέστρεψαν γεμάτοι σύγχυση και φόβο, βρίσκοντας καταφύγιο στην παρασκευή του ποντικοφάρμακου. Αλλά η Αδάμαστη Περé τίμησε το όνομα της. Ήθελε να ζήσει και να φύγει από κείνο το μέρος. Επίσης μισούσε τον πατέρα της, βιώνοντας ταυτόχρονα έναν παράξενο έρωτα. Γι' αυτήν το ξύπνημα της σεξουαλικότητας γινόταν με την αιμομικτική σχέση με τον αδελφό της προκαλώντας έτσι επιπλέον τιμωρίες από τον πατέρα της. Εκείνος της έλεγε ότι ζώντας στον παράδεισο, έναν επίγειο παράδεισο που τον συντηρούσαν οι πωλήσεις των εντομοκτόνων και των δηλητηρίων, έπρεπε να εργάζονται πολύ σκληρά και να υποφέρουν πολύ. Για να διατηρήσει τον έλεγχο άρχισε να την παίρνει μαζί του στις πωλήσεις αλλά σε κάποιο μαγαζί της άρεσε ο υπάλληλος. Το αγόρι έδειξε στο βλέμμα την επιθυμία του. Για την Αδάμαστη αυτό ήταν μια αποκάλυψη. Λίγους μήνες μετά τόλμησε να ζητήσει βοήθεια.

Έγραψε σ' ένα χαρτί με μεγάλα γράμματα ότι ήταν κρατούμενοι του πατέρα τους, «ένας τρελός που αισθάνεται Θεός». Σκαρφάλωσε στο ίδιο τεράστιο δέντρο απ' το οποίο ο αδελφός της είχε δει τον ελεύθερο κόσμο και πέταξε το χαρτί στον δρόμο. Έπρεπε να το επαναλάβει τρεις φορές για να το βρεί τελικά ένα αγόρι που έκανε delivery. Σ' αυτό το χαρτί που τελικά παραδόθηκε στην αστυνομία απ' το αφεντικό του αγοριού, η Αδάμαστη έγραφε ακόμα: «κ. Δικαστά, παρακαλούμε να μας πάρετε μαζί σας». Δεν γνώριζε άλλη λέξη για το Νόμο.

Σύντομα δύο ντετέκτιβ χτύπησαν τη σιδερένια πόρτα. «Είστε απ' το γραφείο του κ. Δικαστή;» ακούστηκε μια φωνή κοριτσιού. «Κατά κάποιον τρόπο» απάντησε ο ντετέκτιβ. «Ο πατέρας μου βγήκε. Εάν επιστρέψει και σας δει εδώ θα μας σκοτώσουν» Οι δυο αστυνομικοί μπήκαν πηδώντας απ' τον τοίχο και κατέγραψαν τι συνέβαινε. Όταν βγήκαν, ανέφεραν: «Αυτό που είδαμε δεν είναι του 20ου αιώνα».

Στις 25 Ιουλίου 1959, ένας κομάντο της αστυνομίας εισέβαλε στο ερειπωμένο σπίτι και συνέλαβε τον Ραφαέλ Περé Ερνάντεθ, ο οποίος νωρίτερα προσπάθησε να προκαλέσει πυρκαγιά και να κάψει όλο το σπίτι. Η εμφάνιση των έξι παιδιών ήταν εμφάνιση ψυχασθενών. Όταν η αστυνομία τ' απελευθέρωσε από τη φυλακή τους, αυτά ήταν κατάπληκτα, αμίλητα, υποσιτισμένα κι ασθενικά. Τα ρούχα τους ήταν παλιά και βρώμικα, τα μαλλιά τους κομμένα το ίδιο και μύριζαν άσχημα. Το λεξιλόγιο τους δεν υπερέβαινε τις 300 λέξεις. Ο λαιμός τους έβριθε από μικρά σημάδια που 'χε αφήσει η άκρη του μαχαιριού του πατέρα τους όταν την πίεζε για να τους επιβάλλει τη σκληρή πειθαρχία.

Οι κατηγορίες που αντιμετώπισε ο Ραφαέλ Περé Ερνάντεθ ήταν: απαγωγή,

παράνομη κατοχή πυροβόλων όπλων, επίθεση, παραβίαση του νόμου για την εργασία ανηλίκων, έλλειψη άδειας για την κατασκευή και την πώληση δηλητηριώδους προϊόντος και φοροδιαφυγή. Αυτός αρνήθηκε τις κατηγορίες της παράνομης στέρησης της ελευθερίας, λέγοντας ότι τα παιδιά του απλώς προσπαθούν να εκμεταλλευτούν το κεφάλαιο που έχει δημιουργηθεί με πολλές θυσίες. Τις θεώρησε όλες ως ψευδείς, ότι δηλ. επειδή τα παιδιά του ήταν ανήλικα δεν τους παρείχε καμία άνεση και τ' ανάγκαζε να εργάζονται προς όφελος του στη μικρή παραγωγή εντομοκτόνων που είχε σπίτι του.

Για τα ονόματα που έδωσαν στα παιδιά, δήλωσε ότι «τους έδωσα το όνομα που έχουν, διότι αυτό σημαίνει κάτι. Για παράδειγμα, το όνομα που έχετε εσείς, είμαι βέβαιος ότι δεν γνωρίζουμε τι σημαίνει. Δεν μου αρέσει η κακία του κόσμου και θέλω να προστατεύσω την οικογένειά μου. Τα παιδιά μου δεν είναι τεμπέληδες, η γυναίκα μου και γώ φροντίζουμε να τους μάθουμε να διαβάζουν και να γράφουν... Τι μπορεί να προσφέρει ο έξω κόσμος στην οικογένειά μου πέρα από πορνεία, έγκλημα, αλκοολισμό, rock 'n' roll και την καταραμένη τηλεόραση; Όχι σενιόρ, τίποτε απ' αυτά για την οικογένειά μου...»

Ο Ραφαέλ Περé Ερνάντεθ κατέληξε στην τρομερή φυλακή του Palacio Negro de Lecumberri. Η οικογένειά του τον επισκεπτόταν συχνά στη φυλακή και δήλωσαν ότι τον έχουν συγχωρέσει και τους λείπει. Η σύζυγός του, η Σόνια Μαρία Ρόζα Νοέ, δήλωσε στα ΜΜΕ ότι ήταν ακόμα ερωτευμένη μαζί του. Όμως, ο Ραφαέλ Περé Ερνάντεθ πέρασε τη ζωή του στη φυλακή υπό το κράτος της δημόσιας ταπείνωσης. Στις 13 Νοεμβρίου 1972, έκλεψε ένα σχοινί και κρεμάστηκε στο κελί του. Η οικογένειά του τον θρήνησε για μήνες.

## **ΠΗΓΕΣ**

- (1) El Website De Los Asesinos (<http://rafaelperezhernandez.blogspot.com/>)
- (2) MEXICO: Home Full of Poison (**Περιοδικό TIME**, 10/8/1959)
- (3) Το Κάστρο της Αγνότητας (**El castillo de la pureza**) (1973) του Αρτούρο Ριστάιν
- (4) **ΚΥΝΟΔΟΝΤΑΣ (2009)** του Γιώργου Λάνθιμου

Δ. Τρικεριώτης